

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 84.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 29 JANUARI.

Kamer.

In de zitting van eergisteren heeft de Kamer de ondervraging gehoord van M. Bergé over de gewaande nota welke het pruisisch gouvernement zou gezonden hebben aan België ten einde in ons land palen te doen stellen aan de vrijheid der drukpers. De heer minister van buitenlandse zaken heeft verklaard dat ons gouvernement geene dusdanige nota ontvangen heeft. De tijding die de engelse dagbladen over eenige weken mededeelden en waarvan wij verleden dinsdag spraken is dus valsch. Des te beter.

Men schrijft uit Gent :

De *Journal de Gand* heeft gisteren een schoon werk gepleegd.

Hij vroeg, noch min noch meer, dan dat Mgr Dechamps, aartsbisshop van Mechelen, over de grenzen zou gezet worden. De misdaad van den primaat van België is groot: hij buigt de knie niet voor Von Bismarck !

Het is goed daarbij op te merken, dat de « libérale » opsteller een *Fransman* is, die sedert ik weet niet hoeveel jaren *gelukkig* is, de Belgische gastvrijheid te mogen genieten...

Er zijn nog andere « vrijzinnige » bladen in België, die zoo verre zouden willen gaan, onder voorwendsel van *patriotisme*, gelijk de *Journal de Gand* beweert.

Maar de zaak wordt kluchtig, als men nagaat, door welke *patriotten* verscheidene van onze grrootste doctrinaire papieren worden opgesteld. De *Indépendance* door den *Fransman* Bérardi :

De *Etoile* door den *Pruis* Max Sulzburger ;

De *Echo du Parlement* door den zoon van een Hollandschen Jood ;

De *Journal de Gand* door eenen uitgewekene uit *Gascogne*.

Is 't niet kluchtig, zoo'n quatuor zich te hooren heesch schreeuwen aan 't refrein :

NOTRE patrie et NOTRE liberté ?

BINNENLAND.

De *Meuse*, van Luik, haalt een zonderling feit aan. Dezez dagen sterft ene vrouw schielijk op den openbaren weg. Haar lijk wordt ten toon gelegd en vele personen komen haar bezichtigen, doch niemand herkent haar. Twee vrouwen eindelijk bevestigen in haar eene gebuurvrouw te herkennen. Op hare aanduidingen wordt haar lijk naar het huis dezer vrouw gebracht. Het is de zoogezegde doode die komt opendoen, die bij het zicht van het lijk in onmacht valt ; het was het lijk harer zuster die in ene naburige gemeente woont. Men begrijpt welke ontroering de vrouw moest onder vinden bij het zicht van het lijk harer zuster die zij in volle gezondheid waande.

— Een reiziger, dezer dagen in een hotel op de Groenplaats te Antwerpen afgestapt, had zich vrijd'ag namiddag den geheelen dag nog niet vertoond. De deur zijner kamer was dicht gesloten ; de sleutel stak langs binnen en op het aanboudend kloppen en roepen, werd niet geantwoord. De hotelhouder werd ongerust en deed de politie verwittigen. Een oogenblik later werd de deur, in tegenwoordigheid der politie, geopend, maar men zag niemand ; de hoed en de schoenen van den reiziger lagen op den stoel ; de kachel was uit de schouw verdwenen en deze, noch de reiziger, waren nergens te vinden. Men dacht stellig dat de kerel 's nachts op zijne kousen gevluht was, de kachel op zijnen rug meenemende. De adjunkt van politie had reeds papier en pen gereed, om proces-verbaal tegen den verdachte op te maken, toen men eensklaps een licht gekerm hoorde. Er werd op nieuw overal gezocht en toen men eindelijk de kleerklas opende, vond men den man daar half dood, met de kachel tusschen zijne beenen zittend.

De ongelukkinge had gepoogd zich, bij middel van verstikking, te zelfmoorden ; gedurende langen tijd was hij bewusteloos geweest, maar intusschentijd was het vuur uitgedoofd. Een geneesheer ter plaatse geroepen, heeft den ongelukkinge verzorgd en op dit oogenblik is hij buiten gevaar. De vreemdeling was in 't geheel niet tevreden, dat men hem was komen verlossen ; hij zou liever van honger gestorven zijn. Hij zegt een Pool te zijn, 49 jaar oud. Onlangs was hij onderwijzer te Brussel, maar op dit oogenblik bevond hij zich zonder plaats en zonder middelen van bestaan.

— Men leest in den *Evénement*, van 18: Ziehier een diefstal die eene aaneenschakeling van nog al ingewikkelde incidenten aanbiedt. Woensdag had de genaamde V..., koopman, zijn rijtuig, geladen met eieren, boter en kaas, het alles beloopende op meer dan 2,600 fr. in de rue du Berger te Parijs, stil gehouden. Een kerel, dit rijtuig naar zijnen smaak vindende, maakte er zich meester van, klom op den bok, en reed er mede weg. Maar in de rue Rivoli werd het rijtuig ingehaald door eenen man die het achtervolgde, den voerman deed afstijgen, hem bij de kraag vatte en volgenderwijze aansprak :

« Ah ! bandiet ! ah ! schelm ! ah ! bedrieger !

ge neemt mijne afwezigheid te baat om mij mijn rijtuig te ontstelen, en gij geloofd dat dit alzoo zal allopen ? Welnu, ge gaat zien... »

En de zweep uit de handen des voermans rukkende begon hij er hem duchtig mede af te kloetsen, waarna hij op zijn rijtuig sprong en in de richting der Champs Elysées wegred. Een der personen die dit tooneel bijwoonde ziende dat er iets schuilde onder de gelatenheid met welke de mishandelde de slagen van den aanvallers had ontvangen, ondervroeg hem en geen klare antwoorden bekomende, verzocht hij hem om mee te gaan naar den politie-kommissaris van den Louvre, den heer Tenaille.

Van de Champs-Elysées trok de man, welke den dief had afgeranseld, naar Bois-Colombes, waar hij rond half vijf aankam, niet alleen maar in gezelschap van twee andere makkers. De drie kerels stapten af bij den heer Berland, koopman in wijn te Bois-Colombes, dronken een glas en keeren naar het rijtuig weer. Daarna ziet men ze niet meer weer. Bij het vallen van den nacht vond de brigadier der gendarmerie van Bois-Colombes, zijne inspectie makende, het rijtuig en het paard op den openbaren weg verlaten. Het rijtuig is zorgvuldig gesloten en het paard is met warme dekens bedekt.

Hij onderzocht het gesloten rijtuig en vond er volstrekt niets in. De lading was weg.

Gedurende dien tijd zocht de heer V... koopman, naar zijn rijtuig, zijn paard en zijne koopwaren, en overal klaagde en jammerde, want men heeft 't reeds begrepen dat de man die zich zoo fel in woede had gesield tegen den eersten dief, ook een dief was die zich stoutmoedig van gansch den buit had meester gemaakt.

Men doet opzoekingen te Bois-Colombes. Men vindt geene sporen der gestolene koopwaren, en men veronderstelt dat zij aan de verheeters der omstreken zullen verkocht geworden zijn. De eerste aangehouden kerel is de genaamde Mennoury, oud veroordeelde die op 12 januari, twee dagen voor zijn laatste avontuur, het gevang had verlaten. Hetgeen nog zeer aardig is, dit is dat Mennoury voor zijne verrechtvaardiging zegt dat hij niet gestolen heeft, dat een heer hem gevraagd had en betaald had om het rijtuig in kwestie naar de Champs-Elysées te voeren. Maar Mennoury kon niet zeggen voor wie noch naar welk adres hij den wagen moest voeren.

BUITENLAND.

Nederland.

Het Hollandsch leger dat den oorlog voert tegen de Atchinezzen heeft ene zeer merkwaardige zegepraal behaald. De kraton, of voornaamste forteres van den vijand is ingenomen zonder dat de Hollanders ernstige verliezen ondergaan hebben.

Men schrijft uit Rotterdam, 27 januari :

Nauwelijks had de telegraaf heden namiddag het heuglijk bericht uit Atchin herwaarts overgebracht, of er volgde bij onze burgerij eene algemeene betoening van geestdrift. Met eene ongelooftijke snelheid was het-groote nieuws door de stad verspreid. Nog terwijl men bezig was met op het raadhuys, de groote Beurs, het postkantoor en andere openbare gebouwen de vaderlandsche driekleur uit te steken, hadden een groot aantal ingezetenen, als wedieverende in de uitdrukking van het vaderlandsch gevoel, reeds in allerijf de vlaggen uitgehangen. De blijde mare der « inneming van den Kraton » werd langs de straten letterlijk uitgegalm. De menigte drong open rondom de personen, die de bulletins van het nieuws verspreidden. Tegen den avond nam de drukte nog toe, vooral in de omstreken van het raadhuys. Er waren oogeblikken, dat men, door den diekten volksdrom heen, het gebouw nauwelijks kon bereiken. Daar en niet minder langs de Korte Hoogstraat, Hoofdsteeg, Goudsche- en Weste Wagenstraten, alsook in gewoontlijk minder bezochte gedeelten der stad, werden van alle kanten kleine vuurwerken, later hier en daar gekleurde vuren ontstoken, terwijl men op onderscheidene plaatsen allerlei groepen, onder het zingen van vaderlandsche liederen, met vaandels zag rondloopen. Het was eene drukte, een gejoel, eene levendigheid, met een woord : een ware geïmproviseerde feestavond.

Naar wij vernemen, is namens de maatschappij *Amicitia* alhier, aan generaal Van Swieten een telegram van gelukwensching overgeseind.

Men meldt uit 's Hertogenbosch, 27 januari :

« Een honderdtal ingezetenen dezer gemeente heeft zich tot den gemeente-raad gewend, met een adres, waarin zij verzoeken, dat het zich onkenbaar maken, door het dragen van een masker of anderszins, op de openbare straat of openbare plaatsen gedurende de carnavalsdagen, zal worden verboden. »

Men is tot dat verzoek geleid door de overweging, dat de carnavalsdagen, ten gevolge van het betreuzenswaardige misbruik der aan ieder gelaten vrijheid, om zich gemaskerd op de openbare plaatsen te vertoonen, aanleiding geven tot losbandigheden en uitpattingen, welke, indien zij niet beteugeld worden, met elk jaar een buitensporiger aanzien krijgen, en niet minder de goede zeden dan de gezondheid bedreigen. »

Men verneemt dat de haringvangst dit jaar zeer onbevredigende opbrengsten geeft. De schaarschte is zoo groot, dat het tal haringen (200 stuks) voor 4,50 gl. tot 5,50 gl. wordt opgekocht, zijnde dit ongeveer driemaal zoo duur als anders. De visschers wijten de slechte vangst aan 't groot aantal zeehonden, dat zich in de Zuiderzee ophoudt.

Frankrijk.

In de Nationale Vergadering is er gesproken over de inrichting der godsdienstoefening in het Fransch leger. Mgr Dupanloup heeft het woord gevoerd. Hij zegde onder andere :

« Men heeft gezegd, dat het leger de groote school van den eerbied is. Welnu, het catholiceisme is de grootste school van den eerbied, die er in de wereld bestaat. Men vrees, dat er te veel godsdienst in het leger zijn zou ; die vrees is ongegrond, want het is de godsdienst, welke ons ontbrekt. »

De heer Jouin was van een tegenstrijdig gevoelen, en ten slotte werd een voorstel van de heeren Jouin en de Lafayette, strekkende om in de gewone garnizoenen geenen aalmoezenier te plaatsen, met 550 tegen 262 stemmen verworpen.

Volvoegs werd art. 1, betreffende het militair aalmoezenierschap, met 556 tegen 212 stemmen aangenomen.

Dezer dagen is te Rijsel een zeer buitengewoon feit voorgekomen. Een jong koppel, dat pas gehuwd was, bevond zich in de kerk om de godsdienstige ceremonie te vervullen. Het gebeurde dat, gedurende de vermaningen van den pastoor, het meisje in slaap viel. De man zag dit en stootte haar met den elleboog, doch zonder gevolg. Hij stond van zijnen stoel op en nam haar bij den arm om haar te schudden doch de arme vrouw stond niet meer op. Zij was dood !

Duitschland.

Het staat dus vast, voor Mgr. Ledochowski, aartsbisshop van Posen, zal de vervolging eindelijk met de gevangenis. Opeiseling gekregen hebbende om de boet van 9500 thalers (55,000 fr.) te betalen, en niets in 't bisschoppelijk paleis overgebleven zijnde om aan te slaan, zal er een bevel tot aanhouding tegen den prelaat worden uitgevaardigd, en zal hij overgebracht worden naar Francfort aan den Oder. Nu meent Von Bismarck zeker, dat hij de katholieken overwonnen heeft, en dat al de Roomsche priesters zich haasten zullen, 't stof van zijne schoenen te kussen...

Von Bismarck straft niet alleen de priesters, die onwankelbaar aan hunnen plicht getrouw zijn, maar ook de geloovigen, die de rol van overbrengrers niet willen spelen.

Alzoo moet de katholiek zich verlagen tot de rol van verklikker, van verrader ; alzoo moet hij zijne eigene herders komen aanklagen, als zij hunnen plicht jegens God en de Kerk volbrengen !

Wij gelooven echter, dat von Bismarck wel slaachtoffers, maar geen creaturen voor zijne willekeur vinden zal.

Engeland.

En telegram uit Aden meldt dat de beroemde dr. Livingstone overleden is aan den buikkloop, op reis naar het meer Cuyanyembe. Zijn lichaam is gebalsemd geworden. Het zal naar Zanzibar en van daar naar Engeland gebracht worden.

De lion van het aanstaande seizoen te Londen zal zijn de sultan van Zanzibar. De vorst heeft reeds voor zijne reis eene stoomyacht besteld, die 250.000 fr. zal kosten.

Een jong doctor, die zich sinds korten tijd in het Strand te Londen gevestigd had, verlangde natuurlijk klanten te maken, die zich gewoontlijk zoo spoedig niet opdoen. Hij lag in zijn bed, denkende dat men hem in geene drie dagen had komen roepen, toen op eens, rond twee uren 's nacht de bel ging. Zijn kameras aandoende, naar beneden vliegen en de deur openen, was het werk van een oogenblik. Een persoon in rijk levetri gekleed vertoonde zich zeggende :

— Doctor, ik kom u halen van wege lord Warrmouth, die ernstig ziek is.

Men kan denken hoe goed hij ontvangen werd. — Een lord ziek ! die zal mij zeker zeer goed betalen, dacht hij.

En in plaats van zijne dagelijksche kleeding, deed hij zijn besten rok aan, sloeg een schoonen overjas om, neemt zijnen zilveren inktkoker mede steekt zijne gouden horlogie met ketting in den zak, en zijne lippen al likkende op de gedachte van de prinselijke belooning, volgt hij den knecht welke hem door vele gangen en straten leidt. Op eene groote plaats gekomen waar het heel stil was en men geen helm van eenigen policeman ontwaarde, hield de knecht stil :

— Is het hier ? vroegde de doctor.

— Ja, het is hier, dat gij mij alles gaat geven wat gij van waarde op u hebt, horlogie, zilveren inktkoker, paletot en geld, zegde de geleider, bedaad een revolver tegen den doctor houdende die gewillig moest gehoorzamen en daarna terug

ging om na te denken op de schurkerij, waarvan hij het slaachtoffer was.

Italië.

Rome, 25 januari.

Onder voorwendsel van opvelpingen, denkt men er aan, de kerk van O.-L.-V. der Verlossing, bij het paleis de Cesaris, af te breken.

De kerk van Cavarita moet in eene huishuur voor de cavalerie veranderen.

De kerk van St-Sylvester zal waarschijnlijk voor postbureau gebruikt worden.

Maar indien deze kerk veroordeeld is te verduijnen, heeft men niet ver van daar eene protestantschen tempel gebouwd, die al de bescherming van onze bestuurders zal hebben.

Men sticht ene andere op de *Via nazionale* ; eene methodische kapel is in 't zicht van het paleis van den kardinaal vicaris. Er zijn bijna geene kwartieren meer, waar geene protestantsche scholen gesticht zijn, door het gouvernement en het syndicaat ondersteund.

Wat meer is, er bestond sedert lang te Rome een hospitaal voor de blinden, door kloosterlingen bestuurd. De kinders en de meesters zijn uit Termini gegaagd, en hebben eene schuilplaats bij St-Alexis, dank aan de edelmoezigheid en de liefdadigheid der geloovigen gevonden. Onze bestuurders, die de kinderen weggejaagd hebben, omdat zij een christelijk onderwijs ontvingen, denken een wereldlijk hospitaal voor andere blinde kinderen te stichten.

De prinses Margaretha, kleindochter van den goeden koning Jan Van Saksen, heeft zich niet geschaamt het comitee van inrichting voor te zitten en de gift van het klooster van St-Jon-en-Paulus, door 't syndicaat, te aanvaarden, waaruit men de *Passionisten* gegaagd heeft.

De som, usorig herkent tot de stichting van dit nieuw hospitaal, is 60,000 fr. De offers, door de officieuse natie gedaan, hebben maar 50,000 fr. opgebracht. Er ontbreekt dus nog 50,000 fr.

De syndie, die geen snuiver belasting betaald, heeft een akt van edelmoezigheid gedaan ; na een klooster aangeboden te hebben, dat hem slechts de moeite koste van te stelen, en er zich meester van te maken, heeft beloofd op 't gemeentebudget voor 10,000 fr. in te schrijven.

Er is bijna niet mede te eindigen, indien men wilde voortgaan met dergelijke akten van het Italiaansch gouvernement op te sommen, en alle punten om den godsdienst en het Pausdom te vernielen.

Zij noemen dat : « Rome verniemen ! »

Spanje.

De *Courrier d'Oran* behelst eenige bijzonderheden betreffende de aankomst der opstandelingen van Carthagena te Oran. Wij ontleenen hieraan het volgende :

De *Numancia* had omstreeks 600 personen aan boord, waaronder vele kinderen en vrouwen. Zij werden bij hunne komst dadelijk naar de forten van Mers-el-Kelbir en van Saint-Philippe gebracht. De meeste der spaansche soldaten zijn baardelooze jongelingen van 15 a 20 jaar. Zij zien er goed uit en zijn vrij zindelijk gekleed. Het fransche transportschip *Ardeche* heeft onmiddellijk na zijne komst te Oran, koers gezet naar Mers-el-Kelbir, om een gedeelte der passagiers van de *Numancia*, onder welke zich de aanvoerders Contreras en Galvez bevinden, naar Algiers te brengen. De zoon van Galvez is ernstig gekwetst en is met andere gewonden of zieken naar het hospitaal gebracht.

Contreras heeft geïntercedieerd tegen de behandeling hem en zijne medegezellen, die beschouwd worden als krijgsvaandelen, aangedaan. Hij dacht niet de zijnen zonder eenige voorwaarde en als vrij mannen aan land te kunnen stappen, iets wat met het internationale recht in strijd zou zijn geweest. Voor de Carthageezen gelden in Algiers dezelfde voorwaarden van verblijf, als aan de troepen van het fransch oostelijk leger in Zwitserland gesteld werden toen deze tijdens den oorlog met Duitschland, de wijk namen op 't grondgebied der naburige republiek. Het kantonale leger, beschouwd als eene oorlogvoerende strijdmacht, zal tot nader order in Algiers geïntercedieerd worden.

De medewerking van het spaansche consulaat zal ingeroepen worden, om zich van de identiteit der uitgegewekene, waaronder, naar verzekerd wordt 5 a 400 galeihoeven zijn, te vergewissen. Allen, die erkend worden als ontvluchte gevangenen uit Carthagena, zullen aan het spaansche gouvernement worden uitgeleverd.

Voorts wordt uit Algiers gemeld, dat 't nagevoeg onmogelijk is de geheele westkust der kolonie zoodanig te bewaken, dat eene geheime landing van Spanjaarden op de punten, die alleen door inboorlingen worden bewoond, belet kan worden. Dergelijke landingen uit het zuiden van Spanje hebben sinds jaren herwaarts plaats gehad. Als een Spanjaard uit de gevangenis is ontvlucht, of iemand eene messteek heeft toegebracht, stapt hij in een der smelzelende scheepjes, die daar te lande zoo menigvuldig zijn, richt zijne koers naar de provincie Oran, en zet in een of ander dorp, voet aan wal, waar hij landgenoten vindt die hem aan werk helpen: Hij neemt dan een anderen naam aan en verdwijnt onder de menigte.